



*Zimní
romance*

STEPHANIE
LAURENSOVÁ

Zimní romance

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.e-reading.cz

www.palmknihy.cz



Stephanie Laurensová

Zimní romance – e-kniha

Copyright © HarperCollins Polska sp. z o.o., 2018

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Zimní romance

STEPHANIE LAURENSOVÁ



Zimní romance

Český název: Zimní romance
Název anglického originálu: By Winter's Light
Autorka: Stephanie Laurensová
Překlad: Petra Kudrnáčová
První vydání: MIRA Books, 2014
Grafika obálky: Madgrafik
Odpovědný redaktor: Ivana Čejková
Jazyková korektura: Dana Wotřelová

© 2014 by Savdek Management Proprietary Limited
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2017

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci celého díla nebo jeho částí v jakékoliv podobě.

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

HarperCollins je ochranná známka, jejímž vlastníkem je HarperCollins Publishers, LLC, New York, USA. Název ani známku nelze použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

HarperCollins Polska sp. z o.o.
02-516 Warszawa, ul. Starościńska 1B lokal 24-25

ISBN: 978-83-276-3321-7 (EPUB)

ISBN: 978-83-276-3322-4 (MOBI)

ISBN: 978-83-276-3323-1 (PDF)



Můj vděk si zaslouží ti, kteří umožnili vznik této knihy:

Nancy Yostová, mimořádná agentka, která mi více než tři roky naslouchala, rozmlouvala se mnou a pozorovala, jak se kolem nás proměňuje vydavatelský svět,

Tara Parsonsová, vedoucí redakce MIRA Books, která mi radila a starala se o to, aby práce probíhaly ke spokojenosti nás všech,

všichni z nakladatelství MIRA Books a Harlequin, díky nimž tato kniha spatřila světlo světa a je dostupná mým čtenářkám na celém světě.

Bez vás by ji moje čtenářky nemohly číst!

1. KAPITOLA



23. prosinec 1837

Panství Casphairn, údolí Casphairn, Skotsko

Daniel Crosbie měl pocit, jako by prožíval několikery Vánoce najednou. Pohledem přejel velkou síň naplněnou k prasknutí šesti rodinami Cynsterů a dalšími lidmi z panství a dovolil si chvíli vychutnávat jak neočekávané štěstí, které ho potkalo, tak z něho plynoucí naději.

Všichni si dopřávali vydatnou večeři pořádanou na uvítání hostů, kteří přijeli, aby se účastnili slavností plánovaných na následujících deset dní. Jak tomu Daniel rozuměl, čekala je zajímavá kombinace Vánoc, starodávných svátků Yuletide a skotských oslav nového roku – Hogmanay. Přítomní seděli u dlouhých stolů většinou na lavicích, někteří v křeslech, všichni s rozzářenýma očima a úsměvy na rtech. Místností se rozléhal veselý hovor a smích. Z rozjařených tváří, které zalévalo teplé světlo svící z masivních lustrů zavěšených na těžkých řetězech z klenutých stropů, sálala radost a očekávání. Velký sál, ústřední místnost domu, dělal čest svému jménu. Prostor vymezený silnými zdmi ze světlého

kamene byl dost rozlehlý, aby pojal kolem šedesáti příslušníků klanu Cynsterových a rodin lidí pracujících v rodinném sídle, které fungovalo jako malá vesnice.

Daniel, z jehož příbuzných již nikdo nežil, trávil Vánoce s Cynsterovými posledních deset let – působil jako domácí učitel v rodině pana Alasdaira Cynstera a jeho manželky Phyllidy –, ale poprvé v tomto desetiletí se Cynsterovi k oslavě vánočních svátků sešli na severu. Šest rodin Cynsterových – šest rodin spřízněných s vévodstvím St. Ives, kam patřila rodina Ďábla neboli vévody ze St. Ives, rodina jeho bratra Richarda a rodiny bratranců Vanea, Harryho, Ruperta a Alasdaira – vždy slavilo vánoční čas společně. Často se k nim přidávali další příbuzní, kteří ovšem tento rok nepřijeli. Dlouhá cesta do údolí v západní části nížin, do domova Richarda Cynstera a jeho ženy Catriony, v němž led a sníh pokrýl zem mnohem dříve, než očekávali, odradila všechny kromě těch nejdohodlanějších.

Ze zvyku se Daniel podíval na své svěřence – z nichž brzy budou bývalí svěřenci – sedící u vedlejšího stolu s bratranci z prvního a druhého kolena. Šestnáctiletý Aidan a patnáctiletý Evan v oblasti vzdělávání již nespádali do Danielovy péče, neboť odešli do Etonu, přesto na ně Daniel stále dohlížel, když byli doma – což rodiče oceňovali a chlapci, kteří na něho dávno přivykli, ochotně snášeli. V té chvíli se oba bavili s bratranci s takovým zápalem, až Daniela napadlo, co asi chystají. V duchu si poznamenal, aby to později vyšetřil. Jason, nejmladší syn a poslední Danielův žák, byl podobným způsobem

zabraný do hovoru se skupinou potomků Cynstero-
vých blízkých jeho věku. Jasonovi bylo jedenáct let
a v nadcházejícím roce zahájí i on formální vzdělá-
vání – tato okolnost stavěla Daniela donedávna před
nepříjemnou otázkou, co bude dělat potom.

Až Jason odejde do Etonu a v domácnosti Alas-
daira Cynstera v devonském Colytonu nezůstanou
žádní chlapi, čím si bude jako učitel vydělávat na
živobytí?

Ta otázka ho pronásledovala několik měsíců, uvě-
domoval si totiž, že pokud má mít šanci na život,
o jakém v poslední době snil a o jaký byl odhodla-
ný bojovat, potřebuje mít jisté zaměstnání – místo,
pozici se stálým platem nebo prebendou.

Lámal si hlavu, snažil se promýšlet možnosti, než
si ho před časem pan Cynster – Alasdair – zavolal
do knihovny a předložil mu návrh, kterým v zása-
dě vyslyšel jeho modlitby.

V minulých letech Daniel při několika příleži-
tostech pomáhal Alasdairovi, jenž se zajímal o sta-
rožitné šperky, s dokumentováním nově pořízených
kousků a prokazováním jejich původu, kromě toho
katalogizoval sbírku vzácných knih, které Alasdair
zdědil po bývalém vlastníkovi panství. Na základě
toho mu Alasdair se souhlasem Phyllidy předložil
návrh na další spolupráci po odchodu Jasona do
Etonu. Pokud bude Daniel chtít zůstat v Colytonu
jako člen jejich domácnosti, rádi by ho zaměstnali
jako osobního sekretáře a písaře, který by pomáhal
Alasdairovi s jeho zálibami.

S novou prací se poжил i štědrý plat. O takových
podmínkách se Danielovi ani nesnilo. Nejen že mu

nová pozice vyhovuje, ale zároveň vyřeší všechny jeho potíže.

A především mu umožní požádat o ruku Claire Meadowsovou.

Pohlédl napravo. Claire – paní Meadowsová –, oblečená do šatů z měkké vlny v tlumeném odstínu modré, seděla na opačné straně stolu o dvě místa dál. Pracovala jako guvernanka u Ruperta Cynstera. Protože Rupert a Alasdair byli bratři, setkávali se Claire a Daniel při rozličných rodinných událostech poměrně často. V takových případech bylo zvykem, že učitelé a guvernanky spojili své síly, podělili se o zodpovědnost a společně trávili čas. Právě teď se s Claire bavila guvernanka z Casphairnu, slečna Melinda Spotswoodová, milá dáma s páteří z oce-li. Z druhé strany vedle Melindy a proti Danielovi seděl její kolega Oswald Raven, učitel na zdejší panství, o několik let starší než Daniel. Vždy s uhlazenou tváří, ale pilně a oddaně se věnoval svým svěřencům. Raven se přes stůl bavil s panem Samuelem Morrisem, který seděl vedle Daniela a náležel k domácnosti Vanea Cynstera z Kentu. Morris, nejstarší ze skupiny, jenž díky své baculaté postavě působil žoviálně, byl velmi vzdělaný a svým svěřencům vládl přísně a nesmlouvavě.

Všech pět vychovatelů se setkávalo a dělilo o povinnosti již dříve, panovala mezi nimi přátelská a uvolněná atmosféra. V příštích dnech měli za úkol dohlížet na celý houf dětí Cynsterových – alespoň těch mladších. Skupinka starších, sedmnáctiletých v čele s osmnáctiletým Sebastianem Cynsterem, markýzem z Earithu a budoucí hlavou

domu, se postará o sebe i o své šestnáctileté a patnáctileté příbuzné. Ale zbývalo ještě šest chlapců ve věku do třinácti let a sedm děvčat, kterým bylo od osmi do čtrnácti let, a na ně budou muset učitelé a guvernantky dohlédnout a příhodně je zaměstnat.

Nikdo netušil, co by nezbedné děti prováděly bez bedlivého dozoru.

Vychovatel či učitel dětí v rodinách Cynsterových si rozhodně nemohl stěžovat na nudu.

Daniel se na Claire dokázal nedívat jen chvíli. Navzdory pestré a veselé společnosti kolem něho, navzdory hlučnému hovoru a smíchu – navzdory mnoha krásným a nepochybně půvabným tvářím, ta její zářila jako hvězda na obloze. Neustále přitahovala jeho pohled a poutala jeho pozornost.

Činila tak od okamžiku, kdy ji před několika roky poprvé spatřil na jedné z letních rodinných oslav v Cambridgeshire. Následně se občas potkávali, například na svatbě v Londýně, na narozeninách a oslavách podobných té současné.

Při každém setkání ho Claire přitahovala stále silněji, vnímal ji intenzivněji, až se mu v mysli zformuloval jasný záměr, kterému již nedokázal odolat, natož ho popírat.

Rozhodně ho dál nemohl ignorovat.

„Když počasí vydrží,“ promluvil Raven na Daniela, „a omladina vyrazí na koně, musíme pro naše svěřence vymyslet vhodnou zábavu.“

Raven, který seděl zády ke stolu, u něhož se živě bavily nejstarší děti, se k nim otočil a zeptal se jich, co tak zaujatě probírají. Dozvěděl se, že plánují

vyjížděku na koních, aby zjistily, kde se pohybují stáda vysoké zvěře.

Daniel kývl. „Pokud to bude možné, vezmeme ty, které nám zůstanou na starost, ven.“

„Určitě,“ souhlasila Melinda a odvrátila se od Claire, aby se zapojila do hovoru. „Musíme využít každý hezký den. Nabízela jsem Claire, že v případě příznivého počasí, by čtrnáctiletá děvčata mohla zítra ráno obstarat větvičky k výzdobě sálu.“ Melinda ukázala na holé kamenné zdi s několika krby s klenutými vstupy, zcela bez vánočních dekorací. „Je zvykem zkrášlit je dvacátého čtvrtého prosince, což je zítra.“

„Slyšel jsem,“ vložil se do hovoru Morris, „že místní dodržují nějakou tradici s vánočním polem.“ Podíval se tázavě na Ravena.

„Ano, skvělý nápad,“ pochválil ho Raven. „Na vánoční poleno je nutné vybrat kus dřeva správné velikosti a potom ho vyřezat. Tím chlapce zaměstnáme na celé hodiny. Promluvíme se služebnictvem, aby zařídili všechno potřebné.“

Daniel sklouzl pohledem zpátky ke Claire. Sledovala rozhovor s klidným výrazem, jímž dávala najevo souhlas s návrhy. Světle hnědé vlasy se leskly v záři svící, v obličejí s jemnými rysy a mléčně bílou pletí vynikaly růžové rty a velké oříškově hnědé oči pod mírně klenutým hnědým obočím. Představovala pro něj prototyp ženství.

Fakt, že je vdova – ovdověla velmi mladá –, nepovažoval za důležitý, přesto ji životní zkušenost, jak se zdálo, naplnila určitou rezervovaností, obezřetností a důstojnějším chováním, než lidé očekávají u dobře vychované dámy ve věku dvaceti sedmi let.

Její postavení – byla příslušnicí nižší šlechty, která zchudla ve špatných časech – se podobalo Danielovu, ale přesněji její situaci neznal. Ani mu na ní nezáleželo. Ocitli se ve stejnou dobu na jednom místě, co se stane dál... záleží na nich.

Do skotského Vale přijel odhodlaný zkusit své štěstí – využít příležitost, aby promluvil s Claire, vyslovil se, zjistil, jestli sdílejí stejné naděje a jestli se mohou vyplnit jeho sny.

Výbuch smíchu a hlučný hovor přitáhl jeho pozornost k velkému stolu.

Dvanáct Cynsterových sedělo na vyvýšeném stupni u zdi místnosti, což byla tradice, kterou zde dodržovali pravděpodobně už od středověku. Šesti manželským párům – mužům a ženám středního věku, pohledným, výřečným a plným elánu – dělali společnost tři příslušníci nejstarší generace, usazení na jednom konci tabule. Nejbližší u krbu seděla Helena, vévodkyně vdova ze St. Ives, matka Ďábla a Richarda, ochránkyně rodu. K ní se na její přání připojila Algaria, stará vychovatelka Catriony, a McArdle, vysloužilý tajemník zdejšího panství, nyní na odpočinku. Ti tři byli vrstevníci a soudě podle jejich pohledů a gest, vyměňovali si živě postřehy, týkající se ostatních v hale. Daniel potkal vévodkyni vdovu několikrát a stal se tedy již předmětem důkladné prohlídky. Zmocňoval se ho nepříjemný pocit při pomýšlení na to, jak ho ona či černoooká Algaria posuzují.

Komentář pronesený hlubokým hlasem a následovaný smíchem přitáhl pohled Daniela zpátky na zástupce generace Cynsterových, která právě vládla.

Potomci jim rostou rychle, již vykazují známky silných, rozhodných jedinců, kterými mají potenciál se stát, ale jejich světu zatím panuje dvanáct osobností, sedících u vyvýšeného stolu.

Daniel Cynsterovy – zejména těch šest párů – sledoval posledních deset let. Všichni pánové se narodili do bohatství, ale co se svými životy dokázali – všichni si vedli více než dobře –, nevycházelo jen ze zděděných výsad. Každý z nich disponoval nezpochybnitelnou energií – vyváženou kombinací moci, schopností a vnímavosti –, kterou Daniel oceňoval, obdivoval a snažil se o ni. Trvalo mu nějakou dobu, než si uvědomil, odkud ta síla pramení – jejím zdrojem byly ženy. Manželství. Vztah – hluboký, silný, pevný –, jenž každého z těch šesti mužů poutá k jeho dámě.

Daniel pochopil, v čem tkví podstata jejich štěstí, a přál si získat totéž.

Přejel pohledem ke Claire. Jakmile ji poznal, věděl, s kým chce navázat takový vztah.

Nyní se ocitl na nejlepší cestě k naplnění svého snu – byl odhodlaný požádat ji o ruku a doufal, že ji přesvědčí, aby souhlasila.

Chtěl pro to udělat všechno.

Když mu osud v podobě Alasdaira Cynstera zametl cestičku, nastal čas sebrat odvalu a jednat.

Naděje, očekávání a nervozita mu svíraly žaludek.

Ale byl připravený se posunout. Věděl, co ke Claire cítí, a domníval se, že i ona k němu chová podobné pocity. Rozhodně musí nejprve zjistit, jestli se nemýlí – a jestli vzájemné sympatie mohou přerůst v něco silnějšího.

Claire na sobě cítila pohled Daniela Crosbieho velmi intenzivně – ne-li dokonce nesnesitelně. Zřetelně si uvědomovala jeho zájem. Vytrvalý, soustředěný způsob, jakým se na ni díval.

Přála si, aby to nedělal – aspoň mysl jí napovídala, že by si to měla přát. Ovšem emoce – hloupé a pošetilé – rozumu oponovaly, dokonce si připadala polichocená... takový přístup ze své strany ovšem považovala za bláhový. A lehkomyšlný.

Ano, musela uznat, že Daniel bezesporu patří k hezkým, pohledným, čestným a úctyhodným mužům. Nebyla natolik hloupá, aby si představovala, že jí od něho hrozí nějaký neslušný či pokoutní návrh.

A právě v tom se skrýval problém. Měl tmavě hnědé husté a rovné vlasy, úzký obličej, vysokou, atletickou postavu a něžné, inteligentní, oříškově hnědé oči. Byl příliš hezký, příliš uhlazený, příliš milý – přičila se jí představa, že ho musí ranit kategorickým odmítnutím plánů, které nejspíš sprádá. Které, jak se silně obávala, skutečně zamýšlí vyjádřit.

Líbil se jí a klidného přátelství, které mezi nimi vzniklo, si cenila natolik, že neměla nejmenší chuť sledovat jeho zklamání, které by nepochybně cítil, pokud by byla nucena říci mu ne. Pokud by musela odmítnout nabídku, kterou se jí podle jejího neblahého tušení chystal předložit.

V představách o budoucnosti ho neviděla po svém boku – nebo přesněji sebe vedle něho. Každopádně se nevydají po společné cestě. Ale přesvědčit o tom džentlmena jako on...

Jen při tom pomýšlení ji píchlo u srdce.

Zdalo se, že jí nezbyvá než se mu vyhybat, ale následujících deset dní měli být společně uvězněni v panském sídle. Tušila, že bude potřebovat každý kousek vynalézavosti a pohotovosti, kterou vládne, aby ho tak dlouhou dobu udržela v dostatečné vzdálenosti.

Nejsou to lákavé vyhlídky, ale co jiného se dá dělat?

Žít ze dne na den. Tím se řídila v časech bezprostředně po manželově smrti a ani nyní nedokázala vymyslet nic jiného, co by jí mohlo pomoci.

Otočila se na Melindu a řekla: „Alathea mě žádala, abych dohlédla především na děvčata paní Phyllidy – Lydii a Amaranthu –, protože jsou tady nejmladší. Pokud mám vzít starší děvčata na výpravu pro chvojí, vymyslíme pro ty mladší něco jiného, nebo je spojíme?“

Melinda potřásla hlavou. „Čtyři čtrnáctileté dívky tvoří příliš uzavřenou skupinu – v čele s Louisou. Nemusíme jejímu vlivu podrobovat další děti.“

Všichni učitelé a guvernanky věděli, že dcera Dábla Cynstera je pěkné kvítko – moc chytré, přesvědčivé děvče se schopností prosazovat svou vůli.

„Chtěla jsem navrhnout,“ pokračovala Melinda, „že vezmu tři mladší – Margaret, Lydii a Amaranthu – do kuchyně. Kuchařka slíbila, že upeče vánoční koláčky, a ony jistě rády přiloží ruku k dílu.“

Claire kývla. „Jistě. Postarám se tedy o čtyři starší děvčata.“ Obklopit se čtrnáctiletými dívkami jí umožní zůstat jeden den v bezpečí. „Jaké větvičky tady obvykle používáte k výzdobě, kam pro ně máme jít a kolik jich je třeba přinést?“

Lucilla Cynsterová, nejstarší dcera hostitelů a budoucí paní z Vale, poslouchala své dvojče – bratra Marcuse, který seděl vedle ní a popisoval veškeré podrobnosti místní lovecké sezóny bratrancům Sebastianovi, Michaelovi a Christopherovi. Ti tři seděli na druhé straně stolu a širokými rameny a svalnatými hrudníky vytvářeli hradbu, která Lucille účinně zabraňovala ve výhledu na zbytek místnosti. Když se podívala za Marcuse a Christophera, viděla u téhož stolu pět bratranců ve věku patnácti a šestnácti let – Aidana, Gregoryho, Justina, Nicholase a Evana. Ti všichni se hodlali přidat následujícího dne k průzkumné jízdě – předkloněni hltali každé Marcusovo slovo.

Sebastian, Michael a Christopher se tvářili mnohem lhostejněji, ale Lucilla vnímala dychtivost, která z nich vyzařovala, proto jejich odměřené výrazy pozorovala se skepsí.

Šest nejstarších dětí včetně Prudence, která seděla vedle Lucilly z druhé strany, mělo společně s Louisou největší podíl na tom, že rodiče svolili ke společné rodinné oslavě Vánoc ve Vale. Chtěly prožít kouzlo bílých vánočních svátků v hlubokém, nerušeném tichu údolí, které zažily naposledy ještě jako malé děti. Všichni na ně vzpomínali s nostalgií. Chlapci se samozřejmě těšili na lov, ale přestože sezóna už začala, sníh zahnal vysokou zvěř hluboko do úzkých údolí nedalekých hor. Dohodli se, že skupina vyjede hned ráno, aby prozkoumala okolí před skutečným lovem plánovaným na den po svatém Štěpánovi.

Prudence – nejstarší potomek Démona a Felicity Cynsterových a Lucillina sestřenice, nejbližší

kamarádka a někdy i důvěrnice – se k ní naklonila, a když se Marcus nadechl, aby odpověděl Aidanovi, prohlásila: „Rozhodně se k nim přidám – pojedeš taky?“

Lucillu v žádném případě nepřekvapilo, že se Prudence chystá vyrazit na průzkum, koně byli odjakživa její vášní. Vzhledem k podobné posedlosti rodičů se dala její záliba snadno pochopit.

Lucilla uvažovala, že i ona pojede. Pohled jí zabloudil podél stolu k Louise – dívce s lesklými černými vlasy, světle zelenýma očima a okouzujícími způsoby. Uvědomovala si, že pokud zůstane v domě, Louisa se k ní přidá. Taková představa se jí ale příliš nezamlouvala. Ne že by spolu nevycházely – navzdory zářivě rudé hřívě Lucilly si byly povahově velmi blízké. Díky vlohám, jimiž Lucillu obdařila Paní, viděla v Louise ženu, která jednoho dne bude vládnout velkou mocí.

Kdykoli se však sešly, Lucilla cítila silnou potřebu Louisu řídit nebo vést – a zároveň věděla, že... to není správné. Louisa musí najít vlastní cestu bez její pomoci. Strasti a úklady, kterým bude čelit, jistě sehrají důležitou úlohu v jejím utváření, ať ji v budoucnosti čeká cokoli.

Bylo zbytečné vysvětlovat tuto skutečnost někomu, kdo nebyl stoupencem Paní. Takže...

Plánovaná vyjížďka Lucillu na většinu dne odvede z domu. „Ano, pojedu,“ přitakala. Jako vždy konzultovala svůj názor s Paní – se svým vnitřním kompasem – a překvapením se jí rozšířily zorničky.

Rozhodnutí jet s bratrance *je správné*. Pokud jde o důvod... jako obvykle nejasný.

Na pódiu, na konci velkého stolu nejbližší tep-
lu z ohně v blízkém krbu se po všech přítomných
shovívavě rozhlížela Helena, vévodkyně vdova ze St.
Ives. Usmívala se při pohledu na vnoučata, prane-
teře a prasynovce. „Ti ale vyrostli.“

V jejím hlase znělo převeliké uspokojení.

Algaría si utáhla šál kolem ramen. „Rozhodně
vyrostli. Nepochybně zestárli. Ale jestli zmoudřeli?
Raději se zdržím komentáře.“

Poslední z trojice dříve narozených, starý
McArdle, se tiše zasmál. „Jsou jako všichni mla-
dí – teprve se poučí.“

Algaría ztichla, potom zamumlala: „Máte prav-
du – každý narazí na překážky a výzvy, ale jaké...
to se můžeme jen dohadovat.“

Helena odmítala dovolit Algarii, aby jí tajuplný-
mi narážkami kazila radost. „Po pravdě, právě to
mě v mém věku nejvíce těší, sledovat, jak klopýtají
a padají, potom se zvedají – pozorovat, jak se jejich
životy odvíjejí.“

Algaría a McArdle pohlédli na děti. Přestože
ani jeden z nich neodpověděl, nakonec oba sklo-
nili hlavu.

Helena si dopřála široký úsměv, jímž dala naje-
vo spokojenost, že ve filosofické diskuzi měla po-
slední slovo.

„Tak!“ Prudence zanořila kudrnatou světlovla-
sou hlavu do polštáře, který si nachystala v nohách
Lucilliny postele. Spala s Lucillou na jedné poste-
li, zatímco tři mladší dívky – její sestra Margaret
a sestřenice Lydia a Amarantha – nocovaly na ka-
valcích před krbem.

„Takže zítra strávíme většinu dne na koních, zatímco Boží hod bude jako obvykle plný jídla, pití a zábavy.“ Prudence se uvelebila v pohodlnější pozici a pokračovala: „Už si nevzpomínám – slavíte tady i den svatého Štěpána? S dárky a vším ostatním?“

„Jistě.“ Lucilla, zavrtná do přikrývek, naklonila hlavu, aby viděla na druhý konec postele. „Ale tady si na svátek svatého Štěpána dej pozor. Matka nás téměř jistě buď zítra večer, nebo spíš ráno na Boží hod požádá o pomoc při přípravě dárků. Dárky pro všechny zaměstnance a jejich rodiny chystají i strýc Sylvester a teta Honoria na Somershamu. Ale tady s námi přes zimu pobývají i naši pastýři a oslav se zúčastní všichni – ve velkém sále.“

Prudence kývla. „Takže na ten den máme o zábavu postaráno, pak následuje lov. A co dál?“

„Tři dny budeme odpočívat a pak přijde Hogmanay – konec roku a začátek dalšího.“

Prudence několik minut mlčela, poté se podívala na Lucillu. „Na příští rok se těším, protože ještě *nebudeme* uvedeny do společnosti.“

Lucilla chápavě přikývla. „Nadcházející rok bude vlastně poslední – poslední rok našeho dětství, dá se říct.“

„Měly bychom ho využít,“ navrhla Prudence. Téma ji nadchlo. „Uděláme všechno, co jsme chtěly, a nevynecháme nic, co zatím můžeme, ale co pro mladé dámy bude obtížnější.“

Lucilla se zasmála. „Například projíždět se po Parku svatého Jakuba v otevřeném kočáře?“

„Přesně tak! A jezdit na koni jako o závod. Zvláště, že takové věci v Londýně ještě příští rok provádět

můžu – třeba každé ráno, když budu chtít –, ale hned rok nato by mě považovali za nezpůsobnou a neslušnou.“

„Společnost miluje svoje pravidla a nezáleží na tom, jak jsou hloupá.“ Lucilla se zarazila. „Když se nad tím zamyslím, příští rok se k provádění všech těch ožehavých věcí hodí *dokonale*. Vyšší společnost se bude soustředit na korunovaci a všechny události s ní spojené, takže snadno unikneme pozornosti.“

„Správně,“ souhlasila Prudence. „Musím říct, že je mi líto děvčat, která už mají být uvedena do společnosti. Slyšela jsem, jak matka říká, že kolem korunovace zavládne pěkný zmatek a veřejnost zaujme jedině člen cizí královské rodiny.“

„Hmm.“ Přestože to Lucilla nikdy neřekla nahlas, netěšila se na to, až společně s Prudence a Antonií Rawlingsovou podstoupí formální uvedení do elegantního světa. Bude to neskonale nudné – a naprosto bez užitku. Předpokládala, že matka ji v tomto ohledu chápe, ale otec bohužel ne, přestože obvykle přijímal matčina nařízení inspirovaná Paní poměrně dobře. Jen kvůli němu pojedje Lucilla do Londýna, nechá se předvádět a vodit do tanečních sálů či do parků... všechno nadarmo. Věděla, že budoucnost na ni čeká zde, ve Vale, tak jako kdysi budoucnost její matky.

Netušila s kým ani jak nebo kdy, ale nepochybovala o tom, kde ji on – ať to bude kdokoli – najde.

Zde – na území, kterému vládne Paní.

Prudence se otočila na svou stranu a schoulila se. „Škoda, že nemohla přijet Antonia s rodiči.“

I Lucilla se uvelebila a přetáhla si příkrývku přes ramena. „Teta Francesca nám psala. Máma říkala,

že chtěli přijet, ale Antoniina babička onemocněla a oni ji nemohli nechat samotnou.“

Prudence zdráhavě uznala: „O Vánocích má být rodina pohromadě.“ Chvilé uběhla v tichu. „Snad nás navštíví, až v novém roce přijedete na jih,“ ozvala se ještě a zívla.

Lucilla zívla také. „Snad.“ O vteřinu později broukla: „Dobrou noc.“

„Sladké sny,“ odpověděla Prudence a Lucilla v jejím hlase slyšela smích.

2. KAPITOLA



Následující ráno Daniel společně s dalšími učiteli, Melindou a Claire přivedli svěřence – všechny děti školního věku včetně patnáctiletých a šestnáctiletých chlapců – dolů do velkého sálu na snídani.

Daniel bydlel v pokoji s Ravenem a Morrisem a všichni věděli, že není radno nechat děti vlastním plánům. Také si uvědomovali, že příslib jídla je nejmocnější lákadlo, jak dostat kluky z postele, donutit je se obléct a přimět, aby se chovali civilizovaně.

Když Daniel vedl hlučnou skupinu dětí ke stolu, všiml si s překvapením, že tři nejstarší členové společnosti – vévodkyně vdova, Algaria a McArdle – všechny předstihli a již si pochutnávají na houskách právě vytažených z pece s hustým zlatým medem z úlů ve Vale.

Při pohledu na Danielovu překvapenou tvář se McArdle ironicky ušklíbl. „V našem věku, mladíku, už nepotřebujeme dlouho vyspávat.“

Vévodkyně vdova spoutala Daniela pohledem světle zelených očí. „Navíc si s velkou radostí vychutnáme každé potěšení, které nám život ještě nabízí.“ A s nadšením se zakousla do pečiva.

Ačkoli Daniela její pronikavý pohled mírně zne-
pokojoval, usmál se, zdvořile sklonil hlavu a otočil
se zpátky ke svým méně zneklidňujícím žákům.

Děvčata, která byla ubytována v odděleném křídle
sídla, přivedla Melinda. Claire vstupovala s po-
sledními. Byla obklopena triem, čtrnáctiletou Ju-
liet – svou skutečnou svěřenkou, desetiletou Lydií
a osmiletou Amaranthou. Všechny čtyři přicházely
ponořené do živého hovoru.

Při velkých rodinných setkáních obvykle učite-
lé a guvernanky seskupovali děti podle věku a pro
každou skupinu organizovali vlastní zábavu. Daniel
kráčel podél lavic spolu s Ravenem a Morrisem a usa-
zoval kluky ke stolu – všech šest mladších chlapců
pohromadě na jednom konci dlouhého stolu a ved-
le nich pět chlapců ve věku patnácti a šestnácti let.

Komorníci, služky a kuchtíci přinášeli mísy
s ovesnou kaší a doprostřed stolu položili sklenice
zlatého medu. S tousty a džemem se objevily i džbá-
ny mléka a hrnky. Chlapci se okamžitě vrhli na jíd-
lo. Daniel se posadil na konec řady chlapců, Raven
a Morris proti němu. Claire usadila děvčata na la-
vice a zastavila se u místa vedle Daniela. Otočil se
na ni s vřelým úsměvem a natáhl ruku, aby jí po-
mohl překročit lavici.

Zaváhala. Její výraz, který byl jako obvykle váž-
ný, ale klidný, mu neprozradil nic z jejích myšlenek,
ale právě když mu začal pohasínat úsměv, vydala
nepatrný vzdech a odevzdaně mu položila prsty do
dlaně.

Sevřel je, chvíli jemně tiskl a cítil, že se v něm
něco pohnulo, což mu připadalo zvláštní, protože

za ruku ji držel již dříve... Snad okamžiku dodalo na síle a na významu rozhodnutí aktivně se o ni ucházet.

Skryl svou reakci a podepřel ji, aby si mohla přidržet tmavě modrou sukni a spořádaně překročit lavici. Vymanila prsty z jeho sevření a špitla: „Děkuji.“ Potom si sukni uhladila a posadila se vedle něj.

Okamžitě přenesla svou pozornost na dívky po druhé straně a zajišťovala, aby se jim dostalo všeho, na co mají chuť, a aby všechny byly spokojené.

Melinda se posadila na lavici vedle Morrise, naproti Claire.

„Zůstaly plány stejné jako včera?“ obrátila se Claire na Melindu. Přitom nepřestala v duchu napomínat své neukázněné smysly. K závatnému víru pocitů stačilo jen to, že přijala Danielovu ruku, nabídnutou v gestu naprosto korektního projevu zdvořilosti. Jeho dlouhé prsty hřály a vyzařovaly sílu, když ji sevřel, a musela si připomínat, že jí jen pomáhá překročit lavici. Zcela racionálně chápala, že nemá nejmenší důvod ke znepokojivému žáru, který ji zaléval.

Její nervy začala z ničeho nic sužovat podivná přecitlivělost a nutila ji intenzivně si uvědomovat jeho blízkost, když seděl na lavici hned vedle ní – naprosto spořádaně. Rozbouřené emoce považovala za naprosto pobuřující a mohla jen doufat, že rychle opadnou.

Byla zcela přesvědčená, že ve věku dvaceti sedmi let, navíc ovdovělá, nemá nárok chovat se jako polblázněná holka, která sotva opustila školní škamny.

Melinda potvrdila plány na dnešní den a učitelé potom nastínili svou představu pro chlapce.

„Tradice vánočního polena se v různých končinách trochu liší,“ poznamenal Raven. „Tady jich do-držují hned několik a spojují je do jedné. Na Štědrý den lidé vánoční polena nařezou a přivezou, potom je od západu štědrovečerního slunce až do Nového roku pálí v krbu. Protože dřevo je čerstvé a něčím ošetřené, hoří pomalu, ale přesto je ho potřeba velké množství. Navíc se do každého kusu vyřezává tvář stařeny – Cailleach, královny zimy.“

Raven se podíval na Morrise. „Vezmeme s sebou dva chlapy, aby nám pomohli s řezáním polen, a te-sař nám poskytne dva učedníky, kteří chlapcům ukážou, jak vyřezávat tváře.“

Morris se tvářil odevzdaně. „Já přinesu obvazy. Určitě se nám budou hodit.“

Raven se zasmál, potom se předklonil, aby dohlédl na starší chlapce. „Aidane!“ zavolal a počkal, až se nejstarší ze skupinky podívá jeho směrem. „Chystáš se na vyjížděku, a pokud ano, kdo pojedje s tebou?“

„Jedeme všichni – já, Evan, Gregory, Justin i Nicholas,“ vyjmenoval Aidan.

Morris poctil svého svěřence Gregoryho přísným pohledem. „Hlavně nezapomeň – nevzdaluj se od starších. Jen pod tou podmínkou ti dovolíme se k nim přidat.“

Chlapci se zašklebili, ale Gregory kývl, a když se Morris obrátil na ostatní ve skupině, ti přitakali také. V podstatě to byli spolehliví kluci, všichni dobří jezdci, a když věděli, že je povedou jejich dospělejší bratrance, žádný z učitelů si nedělal starosti.

„Tím máme vyřízené naše uličníky. A pokud jde o slečny...“ ozvala se Melinda.

Obě guvernantky pohlédly k místu, kde seděla Louisa, proti ní Therese a vedle Annabelle a Juliet. „Dívky,“ oslovila je Melinda, „V sále chybí vánoční výzdoba. Jste ochotné se o ni postarat?“

Louisa se podívala na Theresu a potom zpátky na Melindu. „Co máme udělat?“

„Je třeba nasbírat chvojí,“ odpověděla Melinda. „To je zdejší tradice. Ptala jsem se zahradníků a informace mi podal i McArdle. Na Vánoce se domovy zdobí snítkami cesmíny a jedle – potřebujeme obojí. Zahradníci slíbili, že u postranních dveří připraví saně s vhodnými nůžkami a pilami. Doporučují vybírat delší a hustší větve o průměru maximálně půl palce. Moc krásná je prý cesmína s červenými plody.“

„Kde je najdeme?“ zajímalo Louisu.

„Já vím,“ ozvala se Annabelle, mladší dcera hostitelů a jedna ze čtrnáctiletých. „Není to daleko – v lese hned za mostem.“

„Takže budeme bloudit po lese?“ zašklebila se Therese. „Můžeme vyzkoušet nové zimní boty.“

Louisa chvíli přemýšlela, potom se usmála. „Ano.“ Zvedla pohled a prohlížela si převážně holé stěny sálu. „Vůbec neuškodí tohle místo trochu rozveselit.“

„Výborně!“ zajásala Melinda. „Takže ten úkol svěříme vám čtyřem.“

Claire se na děvčata usmála. „Spoléháme na vás, že to tady zítra bude krásné.“

Melinda se k ní naklonila a tlumeným hlasem pronesla: „Nepůjdete daleko, proto není pravděpodobné, že vás přepadne nenadálá bouřka. Určitě se bez potíží dostanete zpátky.“

Claire zdvihla obočí. „Musím přiznat, že mě vůbec nenapadlo pomyslet na nečekanou změnu počasí. Nejspíš proto, že pocházím z jihu.“

Melinda se rozesmála. „Kdybyste tady strávila rok, nezapomínala byste na rozmary matky přírody.“ Otočila se a přešla pohledem nejmladší slečny, které u nich seděly nejbliž. Hlasitěji je upozornila: „Takže nám zbýváte vy tři. Mluvila jsem s kuchařkou a ona má na dnešek mimo jiné v plánu sluneční koláč a vánoční koláčky.“

„Co je to sluneční koláč?“ okamžitě se zeptala Margaret.

„Novodobá verze starého tradičního pečiva,“ vysvětlila Melinda. „Původně měly koláče tvar kruhu – vypadaly jako kotouče s otvorem uprostřed. A navrchu byly pruhy, které představovaly sluneční paprsky. Lidé je jedli v období zimního slunovratu, aby přivolali zpátky slunce.“

„Ale dnes má sluneční koláč několik vrstev,“ přidala se Annabelle. „Kruh uprostřed představuje slunce a z něho vycházejí paprsky tvořené spodními pláty těsta.“

„Přesně tak,“ přitakala Melinda. „Chtěly byste si ho zkusit upéct? Kuchařka svolila, že jí můžete pomoci i s vánočními koláčky.“

„Ano!“ vykřikla děvčátka nadšeně.

Daniel se neubráníl úsměvu.

„Skvěle,“ radoval se Raven. „Já si vezmu na starost výpravu na vánoční polena.“

„A já se přidám,“ oznámil Morris. „Vyzbrojím se obvazy.“

„Na mě zbyde dohled v kuchyni,“ sdělila Melinda Claire. „Kuchařka už je na nohou, má plné ruce práce s přípravou na sváteční dny.“

„Jistě. S děvčaty určitě snadno najdu cestu do lesa a zpátky, zvláště když Annabelle ví, kudy se vydat,“ souhlasila Claire.

Raven, Morris a Melinda se otočili na Daniela.

Otevřel ústa, aby nabídl své služby, ale než stihl promluvit, Louisa upřela velké, průzračné oči na Claire a řekla: „Nemohl by jít pan Crosbie s námi? Co když se nám zalíbí větve, které budou moc vysoko? A pomůže nám se saněmi. Jistě nebude snadné je s celým nákladem dopravit domů.“

Daniel si pospíšil, aby navázal na dokonalý úvod. „Pokud mě Raven a Morris nebudou potřebovat – rád se zúčastním výpravy na chvojí.“

„Výborný nápad,“ prohlásila Melinda.

„Bude to mnohem jistější,“ doplnil Raven.

„My budeme mít k ruce dva tesařské učedníky,“ podotkl Morris. „Tolik dospělých bohatě stačí na dohled nad šesti kluky, třebaže Cynsterovými.“ Poslední slova pronesl s ironickým pohledem směřovaným na chlapce, kteří se na něho zašklebili.

Daniel se povzbudivě usmál na Claire. „Vy půjdete vpředu – já dohlédnu na opozdilce.“

Claire uvažovala, kam se poděl plán vyhýbat se mu. Potlačila povzdech a snažila se, aby se jí ve tváři ani v nejmenším neodrážely narůstající obavy. Sklonila hlavu a vstala. „Pospěšte si, děvčata. Obujte se, oblékněte – nezapomeňte na klobouky a rukavice – a vyrazíme. Nečeká nás jen výlet do lesa, větve musíme na stěny rozvěsit už dnes před večerí.“

Mávla na dívky a gestem je vybídla k odchodu – aby mohla projít podél stolu za nimi a nemusela

znovu přijmout Danielovu pomoc, znovu mu podat ruku.

Uvědomovala si, že pokud má přežít následujících devět dní, bude muset dělat všechno, co je v jejích silách, aby zabránila dalšímu fyzickému kontaktu.

Na stupínek před krb v rohu sálu nechal Richard postavit tři pohodlná křesla. Helena, Algaria a McArdle z jejich pohodlného sevření a v teple, které vydávaly plameny v ohništi, sledovali, jak sál opouštějí čtyři skupiny dětí, tři pod vedením učitelů, guvernantek nebo – v případě čtrnáctiletých dívek – obou.

„Takové uspořádání,“ pronesla Algaria a hlavou kývla na poslední skupinku dívek, „je nepochybně moudré.“

Helena, již zaujala poznámka vnučky, pozorovala Daniela Crosbieho, jenž odváděl členky výpravy ven – zaznamenala jeho pohled spočívající na dámě v čele. Helena zvlnila rty v úsměvu. „Louisa je velmi bystrá, že ano?“

Algaria si odfrkla. „Jsem v pokušení říct, že na svůj věk až příliš vnímavá, ale mám podezření, že tyto vlohy zdědila po vás.“

Helenin úsměv nesl náznak hrdosti. „Ode mě přes mého syna na ni. Postřeh se zřejmě dědí s barvou očí.“ Ona, Ďábel, Sebastian i Louisa měli stejné velké, zelenkavé oči barvy olivínu. „Ale vsadím se, že Louisa má pravdu – tady rozkvétá láska. Alespoň rozjasní naše dny.“

McArdle, který se marně pokoušel pochopit tajuplný rozhovor, se zamračil. „Láska?“ Podíval se na

chlapce, kteří odcházeli z místnosti jako poslední.
„Jaká láska?“

Helena a Algaria si vyměnily významné pohledy, potom Helena mávla rukou. „Na tom nezáleží. Hezky v pohodlí budeme sledovat, co se stane – a pak se ukáže, zda to, co uvidíme, bude tak, jak má být.“

McArdle několik minut rozebíral její výrok, potom si odfrkl a obdařil ji káravým pohledem.

Helena se rozesmála.

Claire se přesvědčila, že čtyři jí svěřená děvčata krácejí po schodech do Annabellina pokoje, potom se otočila a rychle se vzdalovala chodbou, která vedla k postranním dveřím.

Daniel se samozřejmě vydal za ní.

Když se opřela do těžkých dveří, položil ruce na dřevěnou desku vedle ní, zatlačil do ní, podržel horní petlici, kterou už uvolnila, a otevřel.

Pustila kliku, nemilosrdně zahнала zcela směšnou nervozitu a sklonila hlavu. „Děkuji,“ špitla. Postavila se na práh a dodala: „Chtěla jsem zkontrolovat počasí.“

Podíval se jí do tváře, ale po chvíli se také rozhlédl. „Jistě. Tady se nevyplácí ho podceňovat. Myslí, že my z jihu jsme zhýčkaní a nepočítáme s rozmary přírody.“

Na jeho poznámku reagovala souhlasným kývnutím – koneckonců měl pravdu – a pohlédla na třpytivě bílý svět. Přinutila se přesměrovat mysl od vlastní utkvělé představy na to, co leží před ní.

Zemi pokrýval sníh, díky nízkým nočním teplotám přemrzlý a křupavý, ale nebylo ho tolik, aby

vytvářel závěje. Pod stromy a velkými keři se objevovala holá místa. Navíc služebnictvo již stihlo pomocí košťat a lopat vyházet a odměst přebytečnou vrstvu z pěšin.

„V lese bude sněhu méně, neměli bychom se tam bořit,“ poznamenal Daniel.

„Zimní boty budou stačit,“ prohlásila. „Sníh není rozbředlý, takže si děvčata nemusejí připínat dřevěnou podešev.“

Vzduch byl jasný, naprosto průzračný, až křišťálový – ostrý a osvěžující. Zhluboka ho natáhla do plic, zadržela a potom pomalu vydechla. „Ale šátky a rukavice budou nutné, řekla bych.“

Viděla dost – odolávala pokušení zůstat před domem a s Danielem za zády si vychutnávat podivnou krásu okolní liduprázdné krajiny. Zážitek ještě umocňovalo pomýšlení, že ho sdílí s ním. Uvědomovala si však, že takové potěšení by si neměla dopřávat. Otočila se, ale musela počkat, až Daniel o krok ustoupí, potom se vracela dovnitř.

Děvčata samozřejmě ještě nesešla dolů. „Určitě se zapovídala,“ prohlásila a vydala se po schodech nahoru. Na dalším podlaží se zastavila a ohlédla. Daniel zůstal stát na posledním schodu a jejich pohledy se setkaly – spoutával ji oříškově hnědýma očima s nádechem žhavého karamelu... Až po chvíli si vzpomněla, co chtěla říct. „Jejich pokoj.“ Ukázala na dveře hned na začátku chodby. „Dojdu si pro kabát a sejdem se tady – budou klábosit tak dlouho, dokud jim to dovolíme.“

Daniel přikývl. Když Claire zamířila ke schodišti do dalšího podlaží, vyrazil na druhou stranu.

Tato část sídla obsahovala bludiště chodeb a schodišť, spojujících věže a věžičky, a nespočetné množství ložnic a pokojů. „Nezapomeňte na šál a rukavice,“ křikl za ní ještě.

Hodila po něm pohledem – a on ho zachytil. Usmál se a uslyšel tiché brumlání, potom se otočila a zmizela na schodech.

S úsměvem na rtech, který se mu zrcadlil i v očích, krácel do Ravenova pokoje.

Raven a Morris už odešli. Daniel si přes ramena přehodil těžký hnědý svrchník a kolem krku uvázal světlou pletenou šálu. Uvažoval, jestli skutečnost, že ze tří učitelů právě on může doprovázet Claire, je šťastnou náhodou, nebo záměrem. Nikomu o svých nadějích neřekl ani slovo, kolegům své sny neprozradil, ale oba byli inteligentní a znali ho dost dobře, aby pochopili...

Myšlenka, že uhodli jeho záměry ohledně Claire, mu nebyla zcela po chuti, avšak pokud o své vůli přispěli k tomu, aby mu zametli cestičku, rozhodně nehodlal jejich pomoc odmítat kvůli raněné hrdosti.

Čekal pod schodištěm, když se Claire objevila. Na sobě měla třešňově červený plášť a kolem krku uvázala podobný teplý šál jako on. Shlédla dolů a za chůze si natáhla pár rukaviček z jemné kůže.

Když se zastavila před ním, podívala se na dveře dívčího pokoje. „Zatím nic?“

Jako by je těmi slovy přičarovala, dveře se otevřely a objevily se dívky v duhových barvách. Louisa oblékla elegantní tmavě zelený plášť, Therese hnědý, Annabelle světle modrý a Juliet bledě růžový.

Jakmile se ty čtyři vyhrnuly na chodbu, Claire zvedla ruku. „Nejprve prohlídka.“

Annabelle a Therese v žertu zabručely, ale všechny čtyři se seřadily a dovolily Claire, aby jim zkontrolovala boty a rukavice.

„Výborně.“ Claire pobídla děvčata k chůzi. „Můžete jít před námi, pane Crosbie?“ vyzvala Daniela.

Ironicky zkřivil rty, otočil se a vyrazil dolů po schodech a potom k postranním dveřím. Neuniklo mu, že Claire se snaží udržet si od něho odstup, ale předpokládal, že její zdráhání souvisí spíš s publikem než s ním samotným... alespoň v to doufal. Když otevíral těžké dveře, do mysli se mu vloudila nepříjemná představa, že ji nemusí zajímat – on ani společná budoucnost – tolik jako ona jeho. Ale chmurné myšlenky raději odsunul stranou.

Byl si jistý tím, že mezi nimi existuje zvláštní spojení – určitá citlivost, zostřené vnímání a uvědomování si toho druhého, vzájemné naladění.

A protože už byla jednou vdaná, musela to taky poznat.

Vykročil ven a sestoupil na cestu vysypanou štěrkem. Jak měli slíbeno, služebnictvo pro ně za domem připravilo saně, které použijí k převezení větví, s masivní a pevnou dřevěnou konstrukcí a plátěným popruhem. Nebyly tam, když se s Claire před chvílí rozhlíželi po zahradě, ale nyní stály za dveřmi a čekaly na ně.

Děvčata se vyhrnula ze dveří a vyběhla za ním na cestu. S výkřiky se radovala z krásného dne, z křupavého bělostného sněhu i z toho, jak se jim z mrazu kouří od úst. Daniel si prohlížel náradí

položené na saních. Měli k dispozici sadu ručních pil, lehkých, aby je zvládly i dívky, troje velké nůžky a lehkou sekyrku, nejspíš k utínání konců větších větví.

Vzhlédl, když se k němu přidala Claire. Podrobila saně i náčiní důkladné prohlídce, potom zvedla hlavu. „Uvezete je sám?“

Skoro uraženě nadzvedl obočí. Uchopil držadla, vykopl brzdu a zatlačil. Saně se lehce rozjely po skluznicích. Zpomalil je a významně se podíval na Claire. „Vedte mě, kam půjdete vy, půjdu i já.“

Rty se jí pobaveně zvlily. Pokusila se nasadit vážný výraz, ale nedařilo se. Ve snaze skrýt úsměv sklonila hlavu. „Skvěle.“ Ohlédla se a zavolala: „Děvčata!“ Mávnutím je vybídla, aby přestaly běhat po sněhem pokrytých záhonech v bylinkové zahradě. „Vyrážíme do lesa. Máme jen hodinu, maximálně dvě. A musíme přivést dost chvojí na vyzdobení celého sálu.“

Dívky se řítily napřed, v čele Annabelle s Juliet, Louisa a Therese hned za nimi.

Daniel tlačil saně v jejich stopách a držel krok s Claire, která kráčela těsně před saněmi. Uvědomil si, že kvůli své pýše učinil taktickou chybu. Tyč mezi držadly saní byla dost široká pro dva lidi, kteří jdou vedle sebe. Měl předstírat, že potřebuje pomoc.

Pozoroval její záda a sladce se pohupující boky uvězněné v červeném vlněném plášti. „Ještě pojedeme zpátky,“ mumlal si pro sebe.

Umiňoval si, že tentokrát nesmí jedinečnou příležitost promeškat.

Louisa se zastavila v zatáčce před nejbližším le- síkem s vysokými jedlemi, které halily cestu do chladného stínu. Stačila jí jen vteřina, aby se ohlédla a zvažila všechno, co vidí. Potom natáhla krok a do- běhla Annabellu, Juliet i Theresu.

Když je dostihla, oznámila jim: „Jmelí. Potře- bujeme jmelí. Roste tady v lese? Víš o nějakém?“ Otázky směřovala na Annabellu. Aniž by však po- čekala na odpověď, zvedla hlavu a prozkoumávala koruny stromů.

Annabelle se otočila a učinila totéž. Therese se k nim rychle přidala.

„Ano, najde se i tady,“ prohlásila Annabelle. „Vi- děla jsem několik trsů, ale musíme objevit takové, na které dosáhneme.“

„Nebo kam můžeme vylézt,“ přidala se Therese.

„Myslela jsem, že máme přinést jen cesmínu a jedli,“ namítla Juliet, ale také se rozhlížela po zrádných chomáčích. Z tónu jejího hlasu bylo zřej- mé, že poznámku mínila jen jako připomenutí – žádost o objasnění, nikoli nesouhlas.

„Tak znělo zadání, ale... jaký má smysl vytvá- řet vánoční výzdobu, když chybí jmelí? Předpoklá- dám ovšem,“ pokračovala Louisa a znovu se dala do pohybu, „že paní Meadowsová se nás od toho pokusí odradit, proto navrhuju, abychom se o jmelí nezmiňovaly a skryly ho pod větvičky jedle a ces- míny.“

Therese srovnala krok s Louisou. „A to vše jen tak pro zábavu,“ Therese se ohlédla na cestu, po níž před saněmi kráčela Claire, „nebo máš na mysli ně- koho konkrétního – nějaký pár?“